

kul karri aetas undse ilma ga warra hommungult wällä päle söma, ja öddangult jälle wäega hilda foddö lastas tulla. Siski om selle man ka wähhamb südo, kul sa egga üttele töpprale annat luitsa täut solatu törwa enne mötsa minnemist.

Üts hä möistlik juttokenne.

Wannal ajal essi tark ja sure aum, nimmega Koli. Oppetaja, ke Jummalala nöwwo, ja Jummalala säduisi, mes üts iggi lödu möistus weel es olle ilma ärra arwanu, omma möistussega ommei ärra tähtse selletada. — Sesuggine mötte wairwas tedda üttele allasi päle, nink es jätta tälle rahhu, ei ösel ei paiwal. Ent selle, et temma muldo tötteste omma loagodussele pühha ristil usku öppet Jummalala pühha sonna, perra; sis Jummal

heltse armo temma päle, ja juhhat tedda unnen, et se nouwo wäga rummal nink julge om, kul Innimenne omma tarkusse läbbi, Jummalala se föige talwa nink ma löja tarkusse nöwwo, tahhap ärra arwata nink ärra selletada.

Sedda unne nägko om se wagga Koli oppetaja essi nidabe ärra kõnnelnu:

Ma kõndse merre weert möda ilmütsinda, ja mo mötte olliwa jälleki tolle päle, et ma Jummalala tarkust, temma nöwwo ja föik temma säduisi saassi ärramoisima, nink ärrafelle tama; — sis ma näggi et üts pois lats merre weren liwa sisse mulgo teggi, ja merre wet sinna mulko ammut luitsaga.

Minna sis küsse temmalt: Armas lats, mes sa jääd teet? — Poisikenne kostse wasta: Minna tahhasti merre wessi föialni omma liwa mulko ammutada. — Minna jälle ütli tälle: Ollet sinna rummal poisikenne! Es sa ei näe kul ilmato suur merri em? — Lats mulle wasta: Kes teed? Naggo sa essi ollet rummalamb! Sinna tahhat Jummalala nöwwo, ja temma säduisi omma möistussega